

[Weikop.]

handling ville erklære, at han i de tilfælde, hvor landbrugsministeren eller en anden minister har bemyndigelse til at iværksætte regulering af udførelsen, ikke vil benytte den ham tillagte bemyndigelse. Derved ville man jo i nogen grad få spørgsmålet klaret. Jeg vil gentage, at for mig at se er der ingen saglig begrundelse for, at to ministre for samme vares vedkommende kan benytte bemyndigelsen i flæng.

Som sagen lå i udvalget, stod det jo klart, at det ærede medlem hr. Baunsgaards ændringsforslag ikke kunne gennemføres, og derfor ville vi ikke være med til dette forslag, som socialistisk folkeparti har tilsluttet sig. Men jeg har jo her erklæret, at jeg synes, at det i og for sig var rimeligt at finde en ordening på disse dobbeltbemyndigelser, og selv om det ændringsforslag, det ærede medlem hr. Baunsgaard har stillet, ikke kan blive gennemført ved denne lejlighed, forekommer det som sagt mig, at den højtærede handelsminister ved at afgive en erklæring, som jeg her har antydnet, vil kunne klare problemet, indtil eller når vi får valutaloven til behandling igen — hvornår ved vi jo ikke noget om; forholdene kan jo ændres. Jeg henstiller altså dette til den højtærede handelsminister.

Baunsgaard: Jeg skal indskrænke mig til kort at begrunde, hvorfor jeg sammen med det ærede medlem hr. Kai Moltke har stillet det omtalte ændringsforslag.

Begrundelsen er den enkle, at vi ikke finder det hensigtsmæssigt, at der gives den samme bemyndigelse til to ministre i to forskellige love. Det er lovteknisk ikke skønt at have en sådan bestemmelse, og den har i praksis vist sig at være dikteret af andre end både lovtekniske, og jeg må have lov til at sige også saglige hensyn.

Jeg kan selvfølgelig ikke andet end udtale min beundring for det ærede medlem hr. Guldberg og det ærede medlem hr. Weikop, som med så mange begrundelser for, hvorfor mit ændringsforslag egentlig

er rigtigt, alligevel kan komme til den konklusion, at de vil anbefale at stemme imod det. Det er altid beundringsværdigt, når folk i den grad er i stand til at begrunde, hvorfor de gør det forkerte.

Det ærede medlem hr. Guldberg sagde, at hvis man fulgte mit ændringsforslag, var venstres begrundelse for i det hele taget at stemme for lovforslaget borte. Ja, så har venstre altså ingen begrundelse for at stemme for lovforslaget, al den stund den bemyndigelse, man mener skulle ligge i valutaloven, har man allerede for landbrugets og fiskeriets vedkommende givet i andre love, og hvis den ikke er givet, så kunne den anvendes her. Venstre stemmer altså for lovforslaget uden begrundelse. Det kan man selvfølgelig gøre.

Det ærede medlem hr. Weikop gav jo meget klart udtryk for at være enig med mig, men kom altså alligevel til det resultat, at når der var flertal imod mit ændringsforslag, ville han ikke tilslutte sig det. Hvad hvis man nu vendte det om og sagde til det ærede medlem, at hver gang der var konstateret et flertal, skulle han tilslutte sig det? Det ville somme tider gøre samarbejdet mellem de konservative og andre partier i salen lettere, om man altid fulgte den linje. Det vil man nok ikke gøre. Men lad det være.

Jeg vil føje til, at jeg har en fornemmelse af, at alle i udvalget, ministeren inklusive, er enige med mig, og alle er altså alligevel så lykkelige at finde ud af, at man ikke vil det. Der er altså grund til at undersøge, hvorfor man nu ikke vil det, man anser for det rigtige. Det vil man ikke af den ene grund, at der er organisationer, interesseorganisationer, der skal forhandle omkring sådanne indgreb, som har udtalt ønske om, at mit ændringsforslag ikke bliver vedtaget. Jeg synes, det giver anledning til særlig eftertanke, at også venstre og de konservative, som altid advarer mod organisationsindflydelse på lovgivningsmagten, med denne ene begrundelse har valgt at gå imod mit ændringsforslag. Jeg må